

Осврт – Слађана Миленковић

ВЕТАР У ОЧИМА ПЕСНИКИЊЕ

(Милена Илић, *Комад слагалице наше приче*,
АМ график, Лаћарак, 2020)

Уметничко дело је пут у неизвесно. Никада не знамо куда ће нас одвести први корак када се кроз пукотину увучемо у књижевно дело, али једно је сигурно — да никада нећемо изаћи тамо где смо ушли. Пuteви којима лутамо кроз смисао стихова у песничкој збирци Милене Илић „Комад слагалице наше приче“ су разнолики, неки увиру у прошлост историју књижевности, неки су рефлексја дневног окружења песникиње.

За Милену Илић поезија је начин спознаје света, који је окружује. Стихови су опсервација стварности. Песникињин свет је „У стакленој дворани“, у којој саму себе храбри кад каже: „Упамти: Све ће проћи“. Од доминантних мотива издвајају се љубав, усамљеност, песма итд. У љубавним песмама преовладава осећање сете, стихови су понекад осенчени тугом, понекад жудњом. У тим песама песникиња се обраћа драгом, он је њен вољени, некад извор чежње, али неодвојиви део песникињиног бића и нераскидива веза са животом и осећањем среће. Моли ветар да пренесе осећања драгом, док је она „Скривена у маленом џепу“ његовог уздаха у „Неприметној песми“. Сматра да је „Премало ветра у очима“ који би требало да „одува жудњу“ док она „нестане у бескрају“. Драги може да буде и конкретна особа, али то није битно

за поезију, њен драги, песнички драги је имагинарни, привлачан, колико далек, толико и узвишен. У љубавним песмама стихове је изнедрила из стваралачке енергије Ероса. Осећања су снажна и читалац схвата да, кад не би било те песникињине ватре, не би било ни песме попут „Изгубљене песме“, ни целе збирке.

Песникиња призива једну од девет муза, музу Еутерпу, првобитно заштитницу музике, која је касније постала заштитница лирске поезије. У преводу са старогрчког њено име значи „она која воли, обожава, увесељава, задовољава“ и њој Милена Илић посвећује једну песму. Лектиром, прочитаним делима осенчене су још неке песме, чак се налазе истакнути и цитати латинских пословица попут: *Festina lente* (*Пожури полако*). Повод за песму су ипак у већој мери доживљаји песникиње, јутро које дочекује заједно са неком драгом особом гледајући излазак Сунца, догађаји чији је сведок. Инспирација су и дневни догађаји за које је сазнала из вести попут оног у песми „Коридор 10“. Окупира је и манастир Гргетег који сматра својим и географски појмови Срема, али и годишња доба од којих је преовладавајуће јесен, тематизована у стиху и понегде у наслову. Преокупација су јој спознаја стварности, дневничке опсервације, схватање себе и сопствених осећања песмама и љубави као сврхе живота. У песми „Кајање“ пита се „Којој се звезди / вечерас клањаш?“ док „Оловка прича / неку своју причу“. Љубав доминира у „Неприметној песми“ и у песмама „Једна од оних прича“, „Пут на путу за назад“, „Закаснила јесен“ „Октобар“ „(Не)скривено“ и другим. Метафора за ветар у очима потврђује појаву нове песникиње на нашој књижевној сцени која се у првој збирци најавила.

Стихови су слободни, нема везаног или римованог стиха, што је доказ модерности и стихови прате мисаони ток ауторке. Песму закључује поентом издвојеном у два стиха или пише без издвајања стихова у строфе. Милена Илић ствара свој поетски свет поштујући сопствено биће и своју унутрашњу потребу и нужност. Сврха њене, и лирике уопште, је да занесе и да буде истинита и искрена, а ова збирка то јесте. Ненаметљиво и мисаоно, преноси истину, сопствену спознају света путем уметности.

